

TUY BÚT của B.B.C.M.

San Pablo ngay 7-11-1980

Chi H. men,

Đêm nay em buồn quá chi a, nghĩ đến chi, đã lâu lảm rồi, từ ngày sang Mỹ. Em đang đọc lái cái thư của chi gửi cho em, hỏi mà chi còn ở đảo Mã Lai đó chi còn nhỏ không? Mặc dù em đã liên lạc được với chi bằng điện thoại, nhưng riêng em vẫn thích viết thư hơn. Viết thư thì mình có thể nói nhiều hơn, đôi khi ý tưởng hay hơn, tình cảm có vẻ lai láng hơn. Chi dạo này vẫn còn busyn làm phai không? Ai cũng vậy hết chi a, muôn sướng thi phải chịu cực một tí. Em rất thông cảm hoàn cảnh của chi hiện giờ lảm. Vừa đi học, vừa đi làm để cõn lo cho hai con ăn học thành tâi. Em rất phục chi, nói thật tình. Chi là con người rất tinh cảm, nhưng cũng là một người đàn bà can đảm tháo vát dù với bất cứ hoàn cảnh nào, dù khó khăn cũng vượt qua được. Em mong sẽ học hỏi nơi chi, không ít thi nhiêu. Mong rằng chi được bằng một phần mười của chi thời là cũng khá rồi. Mặc dù em là con trai, nhưng nếu nhìn vào gương của đàn bà thi chẳng thàm thía vào đâu ca. Con nhỏ lại đọc thêm, lại còn có anh chị bên cạnh lo cho mình mà học hành không xong thi thúc dang ở Việt Nam hồn lá ở bên Mỹ. Học không xong thi chắc hết dám nói chuyện với chi nữa, chi thấy đúng không?

Th. & Tr. vẫn học hành đều đặn giỏi giang phai không chi? Cá hai tiêu thủ bảy giờ chắc biết nhiêu lảm rồi phai không chi, thích hợp với cuộc sống mới để dang kỏi ~~không~~ ^{không} Em vẫn mong rằng có dịp thuận tiên trong những ngày nghỉ lễ hoặc hè được đi thăm chi. Em hiện giờ vừa đi học vừa đi làm, trong trường cũng nhàn rỗi chả có gì để khoe với chi hết.

Nghe tin chi bảy giờ viết báo, em cũng thay đổi là điều hay. Nếu có dịp thuận tiên em sẽ được học hỏi những điều hay từ chi. Phục chi vô cùng! Có thể vào dịp hè tới, nếu chi cho phép, em sẽ đi máy bay tới thăm chi, được tiếp chuyện với chi, đó là sung sướng nhất đời. Không thi em đợi khi nào chi có vacation em sẽ di thăm chi, chủ Thanksgiving này thi em di không được. Đời còn dài phai không chi? Nói vậy chủ ba ván sáu ngàn ngày lá máy, thàm thoát thời gian trôi qua rất là nhanh. Dịp may đến với mình mà mình không chịu bắt lây để rồi chi còn là tiếc nuối không lây

lại được đâu. Trong đời này moi người đều có một phần số! Ai cũng muốn mình là con người tài giỏi, perfect ca. Nhưng tiếc thay, tuy yêu sự cõng, kiên nhẫn của moi người, mà người này mới hơn người kia; đó là phân thường mà thường để dành thường cho mình. Em muốn tâm sự với chị nhiều, nhưng chưa có điều kiện. Thời vui hàng hối thăm sức khỏe chị, hai em Th. & Tr. gặp nhiều điều may mắn.

Em,

Nguyễn Hải Tùng

Tôi vẫn hình dung được ngay tức khắc người thiếu niên ấy. Người thiếu niên đã viết cho tôi lá thư trên. Người thiếu niên đã tinh cỏ, di cùng một chuyến tàu với tôi, đã cùng chung chia xe bao nỗi bất trắc của đoạn đường vượt biển, dày gian truân nguy hiểm. Người thiếu niên cũng đã cùng chia xe với tôi, với moi người bao rầy rức, vật vã, dõi khát ở trại ti nạn. Khuôn mặt hiền lành, khả dẹp trai, dáng dấp nho nhã giọng nói nho nhẹ như con gái, lúc nào cũng ăn cần với moi người. Lúc nào tôi cũng thấy cầm quyển sách trên tay và tim những nỗi vang vè đê ngồi. Có hôm tôi bắt gặp Tùng - tên người thiếu niên - nam dài trên đất, tay gối đầu, quyển sách ắp trên ngực phóng tâm мат ra biển khơi, cứ như thể trong hảng mây tiếng đồng hồ. Tùng đang nghĩ gì, thật khó mà biết được vì Tùng vốn ít nói. Tôi vẫn có cảm tình với Tùng, nhưng bao nỗi lo lắng ở hiền tại và tương lai đã làm cho tôi không có thời giờ để tìm hiểu Tùng, cho tôi ngày Tùng rời dao. Tôi có gửi cho Tùng một lá thư yêu cầu Tùng, cho tôi biết, mọi chi tiết sau khi rời dao phải làm những gì để lấy đó làm kinh nghiệm cho mình.

Mãi cả năm sau Tùng đã tìm cách hỏi thăm và liên lạc được với tôi. Một vài lá thư, một vài lần điện thoại, tôi được biết Tùng đang ở nội trú và vừa đi làm vừa đi học về kỹ sư điện. Tùng có gia đình bà chỉ qua đây đã lâu, nhưng Tùng không hợp cho lắm. Tùng cũng cho tôi biết Tùng cũng không hợp máy với cái xã hội mới này. Tùng than rằng cảm thấy cô đơn, lạc long. Tùng không có bạn bè và không ý được phép thỉnh thoảng viết thư hay điện thoại cho tôi. Tôi đã thành thật an ủi và khuyên khích Tùng hay chịu khó cõng và kiên nhẫn, với Tùng kỹ sư điện hay cao hơn thế Tùng cũng có thừa khả năng. Cố dồn lạc long chàng qua vì Tùng mới đến Mỹ, rồi thời gian sẽ quen dần

Tung se có ban gai, có công việc làm vùng chacva cuộc đời se dẹp và moi cảm nghĩ lúc ban đầu se tiêu tan. Lần điện thoại cuối cùng Tung cho tôi biết se thôi không gọi điện thoại cho tôi, cũng không viết thư cho tôi, cho tôi khi Tung tốt nghiệp. và trước khi chấm dứt Tung ngần ngại mai mỉn xin phép tôi được đổi cách xưng hô. Tung se goi tôi bằng Bác thay vì bằng Chị như Tung đang goi tôi. Tôi nhớ là tôi đã mỉm cười và tự nghĩ thầm rằng "À ra cậu ta có ý đó" Nhưng tôi đã trả lời với Tung là tôi thích Tung goi tôi bằng Chị hơn. Tôi hỏi lại Tung "Bố chỉ bay giờ đã già làm hay sao mà em muốn đổi goi chỉ bằng Bác" Tung với vẻ định chính ngay và bảo nếu tôi không thích thi Tung thôi không goi tôi là Bác nữa. Tôi cười với Tung trong điện thoại và bảo Tung muốn goi tôi là Bác cũng không sao.

Từ đây tôi bắt tin Tung. Tôi nghĩ người thiếu niên này đã cương quyết đánh hết thi giờ tàn tam, tàn lục học hành để đón cho mình một tương lai tốt đẹp ở mai sau. Đó là một tấm gương sang. Phản tôi thi quá bần rộn với cuộc sống, ngày làm 2 jobs, bay ngày trên bay ngày dưới để tôi không còn thi giờ để nghỉ đến Tung nữa, cho tôi một ngày tôi có dịp lên S.F. Tôi hỏi thăm một người bạn, cũng cung đi một chuyến tàu với chung tôi, để tìm cách liên lạc thăm Tung. Tôi nghĩ chắc là Tung có nhiều thay đổi tốt đẹp lắm.

Nói chung tôi đến thăm Tung không phải là nhà của chị Tung, cũng không phai trong một apt của đại học nơi Tung đang học, mà là một bệnh viện tâm trí.

Tôi bang hoảng đến sững số. Tung dó ư? vẫn khuôn mặt dó vẫn dáng dấp đó, vẫn cái nhìn xa xôi đó. Cái gì đã làm Tung ra nồng nỗi? Tung đang nghĩ gì trong cái thế giới dày đặc của Tung? Tôi hỏi hận là lúc còn liên lạc với Tung, tôi đã không hỏi Tung nhiều về tâm sự. Tôi giận cho tôi không biết là đường nào. Tung đã không từng nói rằng cuộc sống này không hợp với Tung là gì? Tung mồi mồi chín, cuộc sống này là cho tuổi trẻ, là cho tương lai mà Tung là tuổi trẻ, là tương lai ấy. Thế mà Tung bảo rằng không hợp, vậy thì phải có cái gì không ổn trong đó, thế mà tôi không nhận ra để hỏi Tung.

Tung đi, cái mảnh đất quê hương ta đó, không thể có chị, đã đánh mà cũng không thể có em. Vậy thì hướng về đó với nỗi uất cảm hồn mà làm gi? Có căp mặt đậm lè nào đang khóc cho em nói đây không, mà biến đổi em quá thế? Có sự hàn thu sâu đậm nào không trả được, đã dày xeo tát tu em đến thành mảnh tri? Có tu nhục nào không rửa được? Có vết nhơ nào không gột được đến dày doa thát em nhú thế?

Gia biết em Tung, và biết đâu rằng cái thế giới mà em đang sống dày nó trầm lắng hơn, nó dẹp đẽ hơn nó không có chiến tranh, nó không g

có hàn thu, nó không có phan trác, nó khong có thang trâm vinh nhuc
như cai the giời mà chỉ da và dang sòng dây. Biết đâu phải không Tung

B.D.C.M.

LỜI HAY VÀ ĐẸP

- When in charge, Ponder.

When in trouble, delegate.

When in doubt, mumble.

Boren's principle for bureaucrats

- In most group undertakings, the final decision will be made by the person who is the least qualified to make it.

Smith's Maxim

- Those who write clearly have readers; those who write obscurely have commentators.

Camus's Law

- Expenditures rise to meet income.

Parkinson

Peter's Principles:

- In a hierarchy, each employee tends to rise to his or her level of incompetence.
- If you don't know where you are going, you will end up somewhere else.